

Usnesení

Krajský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 18. března 2026 **odvolání obžalovaného** V [REDAKCE] S [REDAKCE], narozeného [REDAKCE], podané proti rozsudku Okresního soudu Praha – východ ze dne 19. prosince 2025, číslo jednací 23 T 140/2025-384, a rozhodl

takto:

Podle § 256 trestního řádu se odvolání obžalovaného **zamítá**.

Odůvodnění

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný uznán vinným pod bodem 1) zločinem týrání osoby žijí ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, 2 písm. d) tr. zákoníku, v bodě 2) přečinem ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. d), odst. 3 písm. b) tr. zákoníku a v bodě 3) přečinem nebezpečného vyhrožování podle 353 odst. 1, 2 písm. c), d) tr. zákoníku, za které byl odsouzen podle § 199 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 36 měsíců, jehož výkon byl podle § 84 a § 85 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 48 měsíců za současného vyslovení dohledu nad obžalovaným. Podle § 85 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 48 odst. 4 písm. c) a d) tr. zákoníku byla obžalovanému dále uložena povinnost, aby se v průběhu zkušební doby podrobil léčbě závislosti na alkoholu, které není ochranným léčením a aby absolvoval program psychologického poradenství na zvládnání agresivity. Podle § 228 odst. 1 tr. řádu bylo rovněž rozhodnuto o povinnosti obžalovaného zaplatit na náhradě nemajetkové újmy poškozeným A [REDAKCE] S [REDAKCE], narozené [REDAKCE], bytem [REDAKCE] částku ve výši 30 000 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 11,5% p. a. od 22. 11. 2025 do zaplacení, A [REDAKCE] S [REDAKCE], narozené [REDAKCE], trvale bytem [REDAKCE], částku 20 000 Kč se zákonným úrokem ve výši 11,5% p. a. od 22. 11. 2025 do zaplacení, S [REDAKCE] S [REDAKCE], narozené [REDAKCE], trvale bytem [REDAKCE], částku 20 000 Kč se zákonným úrokem ve výši 11,5% p. a. od 22. 11. 2025 do zaplacení, V [REDAKCE] S [REDAKCE], narozené [REDAKCE], trvale bytem tamtéž, částku 20 000 Kč se zákonným úrokem ve výši 11,5% p. a. od 22. 11. 2025 do zaplacení a N [REDAKCE] S [REDAKCE], narozené [REDAKCE], trvale bytem tamtéž, částku ve výši 100 000 Kč.
2. Uvedených trestných činů se obžalovaný dle skutkových zjištění okresního soudu dopustil tím, že:
 - od přesně nezjištěné doby, nejméně od průběhu roku 2022 do 9. 1. 2025, ve společně obývaném rodinném domě na adrese [REDAKCE], okres Praha – východ, v úmyslu bezvýhradně si podmanit svoji manželku a upevňovat svoji autoritu, týral fyzickým i psychickým způsobem svoji manželku, poškozenou N [REDAKCE] S [REDAKCE], narozenou [REDAKCE], přičemž tohoto se dopouštěl dlouhodobě, se střídající se frekvencí a intenzitou projevů, a to tak, že v období do 20.7.2024 na ní zpravidla denně pod vlivem alkoholu křičel, když si dovolila ohradit se např. proti tomu, že pije alkohol, urážel ji výrazy jako „kurva, debil“, vyhrožoval jí usmrcením, vyhozením na ulici, sebráním dětí, přibližně jednou týdně ji k tomu napadal fyzicky tak, že do ní strčil, bolestivě ji tiskl za ruce nebo za krk, ohýbal jí prsty na ruku, házel po ní různé předměty, rozbíjel věci v domácnosti, kdy dne 20. 7. 2024 ji napadl tím způsobem, že v jídelně po ní házel různými předměty, uchopil do rukou židli a naznačoval, že ji s ní udeří, a když poškozená vyběhla ven na zahradu, tak běžel za ní a dvakrát ji zde udeřil plastovou stříkací pistolí na vodu do hlavy, kvůli čemuž na místo přivolala Policii ČR, poté pokračoval v psychickém týrání, které do 9.1.2025 probíhalo

Shodu s prvopisem potvrzuje Kateřina Blažková

přibližně jednou týdně, kdy uvedeného dne v odpoledních hodinách, když přišla domů, po ní hodil nezjištěný předmět, uchopil do rukou židli a s touto zvednutou do vzduchu postupoval proti ní, poté k ní přistoupil a začal ji kopat do těla, rukou ji bil do hlavy a škrtil ji popruhem od kabelky, nakonec se poškozené podařilo utéct a přivolat Policii ČR, přičemž v důsledku popsaného fyzického napadání poškozená utrpěla opakovaně drobné modřiny a oděrky na těle včetně oblasti hlavy, jeho jednání bylo pro ni o to ponižující, že se k ní takto choval zpravidla za přítomnosti nezletilých dětí, a jeho jednání pocítovala jako těžké příkoří,

- od přesně nezjištěné doby, nejméně od počátku roku 2023 do 9. 1. 2025, v místě společného bydliště na adrese [redacted], okres Praha-východ, úmyslně ohrožoval na řádném a všestranném vývoji, zejména rozumovém a citovém, své nezletilé dcery poškozené A [redacted] S [redacted], narozenou [redacted], A [redacted] S [redacted], narozenou [redacted], S [redacted] S [redacted], narozenou [redacted] a V [redacted] S [redacted], narozenou [redacted], vůči nimž jakožto otec má rodičovskou odpovědnou vyplývající ze zákona č. 89/2012, občanský zákoník, a to tím způsobem, že je dlouhodobě, se střídající se frekvencí a závažností projevů, přibližně jednou týdně vystavoval jeho psychické a fyzické agrese vůči jejich matce N [redacted] S [redacted], narozené [redacted], na kterou před nimi pod vlivem alkoholu křičel, když mu dala najevo, že se jí nelíbí jeho chování, nadával jí vulgárními výrazy jako např. „kurva, debil“, vyhrožoval jí usmrcením, vyhozením na ulici, sebráním dětí, opakovaně se vůči ní před nimi dopouštěl fyzické agrese, svým jednáním tak opakovaně vystavoval nezletilé dcery stresovým situacím, kdy se obávaly o život a zdraví své matky,
 - od přesně nezjištěné doby v druhé polovině února 2025 až do 12. 5. 2025 v místě jejich společného bydliště na adrese [redacted], okres Praha - východ, nejméně ve 4 případech, po předchozí hádce verbálně útočil na poškozenou N [redacted] S [redacted], narozenou [redacted], a to tak, že poté, co se do místa bydliště v polovině února 2025 vrátil po uplynutí soudního vykazání, poškozené vyčítal, že kvůli ní musel opustit dům a děti, a vyhrožoval jí, že se jí za to pomstí, a dne 12. 5. 2025 kolem 20:55 hodin vulgárně nadával poškozené výrazy jako „suka“, nadával i na členy její rodiny, proti čemuž se poškozená ohradila, neboť tak činil i před jejich nezletilými dcerami, na to vyběhl proti poškozené a v ruce držel nezjištěný předmět, což doprovázel slovy, že ji zabije, a pokračoval ve vulgárních výrazech vůči ní, kdy se poškozené z místa podařilo utéct, částečně tak jednal z důvodu, že poškozená proti němu vystupuje v postavení svědka v rámci trestního řízení popsaného shora pod bodem 1) výroku obžaloby, přičemž uvedené jednání vyvolalo v poškozené důvodnou obavu o její život a zdraví, umocněnou předchozími útoky vůči její osobě.
3. Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný v zákonné lhůtě odvolání, které zaměřil proti všem jeho výrokům a odůvodnil prostřednictvím obhájce. K otázce viny uvedl, že rozsudek považuje za nesprávný a nesouhlasí s tím, že by se dopustil jednání tak, jak je mu kladeno za vinu. Nepopírá, že mezi ním a manželkou probíhaly konflikty, které eskalovaly kvůli nákladné a zdravotně náročné sportovní činnosti dcer (moderní gymnastika) a absurdně vysokým požadavkům manželky na finanční zabezpečení její osoby, tak rodiny, avšak nikoliv ve formě, aby šlo o zločin týrání osoby žijící ve společné obydli, či přečin nebezpečného vyhrožování. Dále uvádí, že představy manželky na finanční zabezpečení není v posledních letech schopen uspokojit, a to se odráží v návrhu na výši výživného na společné dcery v částce 145 000 Kč měsíčně (č. l. 21 odůvodnění rozsudku). Opakovaně poukazoval na hádky, verbální, fyzické útoky, které vůči němu manželka vyvolávala, bohužel ne vždy dokázal správně reagovat, což nepopírá. Lékařskými zprávami doložil, že dcery trpěly zdravotními problémy a úrazy z gymnastiky, praktiky trenérů opakovaně považoval za nevhodné. Pokud děti byly u konfliktů, bylo to proto, že je k nim manželka přivolala. K incidentu ze dne 9. 1. 2025 uvedl, že není celý, neboť není vidět, jak začal. Tehdy manželku opravdu uhodil, čehož lituje. Udeřil ji bohužel přítom, když se jí snažil sebrat

Shodu s prvopisem potvrzuje Kateřina Blažková

telefon. Předcházelo tomu to, že mu ráno vzala klíče, aby nemohl opustit jejich domov a odpoledne, když se vrátila, vyhrožovala, že jej dá do vězení a připraví o dům, a přitom obžalovaného točila na mobil. K události z července 2024 zopakoval, že hádka se týkala telefonátu dcery S. z Bulharska, kde byla na soustředění s tím, že jí maminka nařídila koupit trenérům prosecco, na které neměla peníze. To jej velmi rozčílilo, protože do gymnastiky investovali spoustu peněz a nechtěl, aby v cizině kupovala pro trenéry alkohol. U konfliktu byl manželčin otec. Popírá, že by byl tehdy opilý, manželku netloukl u bazénu dětskou plastovou pistolkou na vodu, jen jí po ní hodil (ve shodě s výpovědí nezletilé A.), když ji nejdříve hodila ona po něm. Podle jeho přesvědčení manželka manipuluje s dětmi, navádí je, děti se jí bojí, dokonce jí vykají. To, že to po nich požaduje, považuje za nestandardní a zarážející. Obžalovaný popírá, že by v období po vykázáni z domácnosti, jakkoliv manželce vyhrožoval, naopak ona mu hrozila tím, že zveřejní informace z policejního spisu (což v minulosti udělala zveřejněním jeho fotografie), neustále jej natáčela, budila v pět hodin ráno a točila, jak se hádají. Dříve jí obžalovaný posílal cca 50 000 Kč měsíčně, měla tedy dostatek peněz. Pokud by se k ní choval tak, jak popisuje obžaloba, určitě by s nimi nežila po dobu několika měsíců její rodina. Jsou spolu již 22 let, vždy se o rodinu staral, dokonce i o její příbuzné. Její matka u nich delší dobu bydlela, několik měsíců u nich také žila sestra s dětmi. Matka mluvila do vedení domácnosti, proto chtěl, aby se odstěhovala. Stále bydlí v jedné domácnosti, užívají jedno auto, on vozí dcery každý den do školy na gymnastiku a manželku do práce. Ta mu stále vyhrožuje, na děti křičí a natáčí si jej. Dle jeho názoru sleduje cíl, aby se z bydliště odstěhoval a dům užívala bez něho do vypořádání společného jmění manželů při rozvodu.

4. Pokud jde o výrok v bodě 1. napadeného rozsudku, obžalovaný situaci vnímá tak, že došlo pouze ke dvěma zásadním konfliktům, a to ve dnech 20. 7. 2024 (konflikt s dětskou vodní pistolkou u bazénu) a 9. 1. 2025, o nichž si nemyslí, že by naplnily znaky skutkové podstaty zločinu týrání osoby žijící ve společné domácnosti spácháním po delší dobu. Nepopírá, že došlo k řadě slovních konfliktů, avšak tyto dle jeho názoru nepřešly ani z jedné strany míru, kterou lze očekávat mezi manžely, kteří jsou temperamentní a jeden z nich (manželka) se chce rozvést. Obžalovaný je rád, že dcera A. potvrdila, že vodní pistolku po manželce pouze hodil a nikoliv, že by ji pistolkou tloukl do hlavy. Je na odvolacím soudu, aby se vypořádal s rozpory ve výpovědích, resp. s vyhodnocením soudem I. stupně, který se přiklonil k popisu skutku dle vyššího počtu shodných výpovědí. Obžalovaný nesouhlasí s tvrzením, že by měl problémy s alkoholem. Netvrdí, že je abstinent, avšak alkohol konzumuje pouze příležitostně. Nepotřebuje proto v tomto směru žádnou speciální léčbu. Soud I. stupně dospěl k chybnému závěru, že by bylo nelogické, aby manželka byla tím, kdo by vyvolával konflikty. V tomto směru se nezabýval videonahrávkami, které soudu předložil na podporu svých tvrzení. Rovněž tuto otázku nezasadil do širšího kontextu, když je to manželka, která podala návrh na rozvod.
5. Soud podle obžalovaného pochybil, pokud pro nadbytečnost zamítl výslech jeho bratra, který sice přímo nebyl přítomen konfliktům v domácnosti, avšak obžalovaný se mu o nich vždy svěřoval. Mohl by vypovídat o motivaci manželky vyprovokování konfliktů, o jejich průběhu a jeho vztahu k alkoholu, trvá proto na jeho výslechu.
6. Vzhledem k uvedenému je toho názoru, že nenaplnil znaky skutkové podstaty výroků v obou bodech rozsudku. S dcerami má krásný vztah, ostatně manželka v rámci úpravy péče o nezletilé sama navrhuje, aby s ním trávily určitý čas. Nebyl to on, kdo nezletilé „zatahoval“ do hádek mezi ním a manželkou a vystavoval je stresovým situacím. Lituje, že nezletilá A. byla přítomna konfliktu dne 9. 1. 2025, to se nemělo stát. K výroku bod bodem III. rozsudku uvádí, že manželce těžkou újmou na zdraví po návratu do domácnosti z vykázáni nevyhrožoval. Jedná se o tvrzení, které není podpořeno žádným objektivním důkazem. Na videonahrávce z 12. 5. 2025 sice něco drží v ruce, ale nebylo prokázáno (a soud se o to ani nepokusil), o jakou věc se jednalo, resp. že by se jednalo o zbraň, neboť jednání se měl dopustit se zbraní.

Shodu s prvopisem potvrzuje Kateřina Blažková

7. Navrhuje tedy, aby Krajský soud v Praze napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí s pokynem na výslech bratra obžalovaného. Pokud by bylo odvolací soud toho názoru, že je jeho výslech nadbytečný, nechť je obžalovaný zproštěn obžaloby v celém rozsahu, případně, nechť odvolací soud posoudí sám, zda není vinný dle právní kvalifikace pro něho mírnější, (nikoliv dle kvalifikované skutkové podstaty). Pakliže by dospěl soud k tomu, že je skutečně vinen dle obžaloby, nechť zváží, zda se musí podrobit léčení závislosti na alkoholu v průběhu zkušební doby a zda není prostor uložit mu mírnější trest. V tomto směru poukazuje na dosavadní bezúhonnost.
8. V doplnění odvolání ze dne 12. 3. 2026 obžalovaný odkázal na úřední záznam o podání vysvětlení, které učinil na základě jím podaného trestního oznámení ze dne 19. 2. 2026 a v němž popsal jednání manželky vůči jeho osobě a dětem. Navrhl odvolacímu soudu vyžádání zprávy o stavu věci týkající se prověřování týrání dcery manželkou, či vrácení věci okresnímu soudu z důvodu vyžádání zprávy ve věci, neboť by byl rád, aby odvolací soud pochopil, že situace v rodině není a nebyla jednoduchá a věc černobílá. Měl skutečně důvodné obavy o zdraví dcer a nesouhlasil s pokračováním v gymnastických trénincích (a nároků kladených na dcery), což se odrazilo v konfliktech mezi ním a manželkou.
9. Krajský soud podle § 254 odst. 1, 3 tr. řádu přezkoumal z podnětu podaného odvolání a z hlediska vytýkaných vad zákonnost a odůvodněnost napadených výroků rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které jeho vydání předcházelo a dospěl k závěru, že odvolání obžalovaného není důvodné.
10. K postupu okresního soudu lze úvodem souhrnně uvést, že netrpí vadami a vedl ke zjištění skutkového stavu, o němž nejsou dány důvodné pochybnosti, který byl zjištěn v rozsahu nezbytném pro meritorní rozhodnutí věci. Okresní soud se s přezkoumávanou věcí dle přesvědčení krajského soudu vypořádal způsobem nevzbuzujícím žádnou pochyby, a to i pokud se jedná o správnost na skutková zjištění navazujících právních závěrů. Při svém rozhodování, jak se krajský soud přesvědčil, vycházel okresní soud ze skutečného obsahu provedených důkazů, tyto hodnotil objektivně a vyvodil z nich logické závěry, navíc dostatečným způsobem odůvodněné, čímž zcela dodržel zásady vyplývající z § 2 odst. 5, 6 tr. řádu. Uvedené lze vztáhnout i na obžalovaným namítaný postup, kdy okresní soud po přesvědčivém vysvětlení, s nímž se krajský soud taktéž ztotožňuje, odmítl provést jím navrhované důkazy, specifikované v bodě 26 odůvodnění rozsudku. Pokud byl ve veřejném zasedání zopakován návrh na výslech bratra obžalovaného, tento krajský soud shodně jako nalézací soud neakceptoval, neboť je přesvědčen, že by nemohl vnést do úvah o vině obžalovaného žádné zásadní skutečnosti klíčové pro posouzení této otázky. Pakliže totiž bratr obžalovaného prokazatelně nebyl osobně přítomen soužití obžalovaného a jeho rodiny a nevnímal svými smysly situace, jež jsou předmětem přezkumného řízení, vč. klíčových událostí ve dnech 20. 7. 2024, 9. 1. 2025 a 12. 5. 2025, jež bezesporu představují zásadní milníky pro posouzení protiprávnosti jednání obžalovaného ve všech prokázaných souvislostech, není dán důvod pro nezbytnost doplnit dokazování tímto důkazem.
11. Okresní soud rozhodně nepochybil, pokud za základ svých skutkových zjištění vzal výpovědi poškozené a nezletilých dcer, které byly procesně správným způsobem provedeny nejen v přípravném řízení, ale i hlavním líčení. Tyto výpovědi lze hodnotit jako jednoznačně věrohodné a v podstatných bodech vzájemně souladné, byť obžalovaný poukazuje na nesoulad výpovědi dcery A [redacted] s ostatními sestrami a poškozenou, týkající se udeření poškozené vodní pistolí do hlavy při jednom z incidentů, pakliže oproti ostatním uváděla, že ji po matce hodil a trefil ji. K uvedenému lze uvést, že tato drobná nesrovnalost ve výpovědích svědkyň především nemůže svědčit o nevině obžalovaného, či jej dokonce vyvinít, neboť takto vytržená z kontextu sama o sobě nepředstavuje nevěrohodnost, či účelovost výpovědi poškozené a ostatních dcer, jak obžalovaný naznačuje, pokud jednoznačně vypověděly, že viděly úder, či údery vodní pistolí do

Shodu s prvopisem potvrzuje Kateřina Blažková

hlavy matky otcem (obžalovaným) a poškozená situaci podrobně popsala. Pakliže A [REDACTED] situaci vnímala tak, že obžalovaný po poškozené pistoli hodil a trefil ji, nejenže na podstatě závadového a jednoznačně zákon porušujícího jednání obžalovaného zhodnoceného ve všech zjištěných souvislostech tato nesrovnalost v kontextu dalších prokázaných skutečností ničeho změnit nemůže, současně není ani natolik zásadní, či snad hraniční z hlediska trestní odpovědnosti obžalovaného, které jsou nepochybné. V žádném případě proto výpovědi poškozené a společných dcer nevzbuzují pochybnosti o pravdivosti jimi líčeného skutkového děje. Současně lze uzavřít, že v řízení nebyly zjištěny žádné konkrétní skutečnosti a motivy těchto nejbližších osob obžalovaného, které by mohly vést nalézací, či nyní odvolací soud k závěru, že by vypovídaly ve snaze přivodit mu odsouzení za jednání, kterého se nedopustil. Rovněž obsahu jejich výpovědí odpovídají důkazy další, svědecké výpovědi (příkl. matky poškozené, jež na rozdíl od bratra obžalovaného určitý čas s obžalovaným ve společné domácnosti fyzicky pobývala, a svědkyně K [REDACTED], která odřenin v obličejí a modřiny na ruce poškozené viděla, tato jí spontánně uváděla, jakým způsobem je vůči ní obžalovaný agresivní, zejména, pokud je pod vlivem alkoholu a která sama vnímala, že poškozená byla ze soužití v inkriminované době nešťastná, oproti období dřívějšímu), listinné důkazy (předběžné opatření o vykázání obžalovaného z místa bydliště ze dne 10. 1. 2025, lékařské zprávy o zranění poškozené ze dne 9. 1. 2025, protokoly OSPOD a komunikace poškozené s jeho pracovníci, aj.) a v neposlední řadě kamerové záznamy zachycující fyzické ataky obžalovaného vůči poškozené, či pokusy o ně (body 13 a 14 odůvodnění rozsudku). Svě úvahy okresní soud přenesl do přesvědčivého odůvodnění, v němž se neopomněl vypořádat, a to způsobem nevyvolávajícím rovněž pochybnosti, též s obhajobou obžalovaného, který ji argumentačně v podstatě shodně opakuje v podaném opravném prostředku. Krajský soud se s názory na věc samotnou a právními a skutkovými úvahami okresního soudu prezentovanými v odůvodnění rozsudku v plné míře ztotožňuje.

12. Obžalovaný své odvolání a v podstatě i svoji obhajobu během trestního řízení založil výlučně na tom, že pokud ke konfliktům mezi ním a poškozenou docházelo, bylo to především z důvodu nákladné a fyzicky náročné sportovní činnosti dcer, s níž nesouhlasil a verbálními i fyzickými útoky, které poškozená vyvolávala a vyprovokovala, neboť on sám na ní nikdy první neútočil. Současně proti němu manipulovala děti, které se jí bojí. Jak již bylo výše naznačeno, s touto verzí obhajoby obžalovaného nelze v žádném případě souhlasit. Okresní soud se z hlediska věrohodnosti předkládaných verzí, tedy obhajoby obžalovaného a popisu jednotlivých situací poškozenou, důsledně vypořádal se všemi podstatnými argumenty, vedoucími jej k závěrům o hodnověrnosti poškozené a nezletilých dcer a účelovosti obhajoby obžalovaného. Možno proto dodat, že z provedených důkazů jednoznačně vyplývá dlouhodobé psychické strádání poškozené i dcer, které psychicky vnímaly soužití rodičů jako traumatizující a které velice reálně může zanechat na jejich vývoji zanechat trvalé následky. Snaha obžalovaného zpochybnit věrohodnost výpovědi zejména poškozené tak zůstává osamocena, mimo rámec objektivních důkazů, které naopak potvrzují její verzi o problematickém a zákon porušujícím jednání obžalovaného, které z dlouhodobého hlediska vyústilo v týrání poškozené a současně ohrozilo citový, rozumový i mravní vývoj nezletilých. Nad rámec uvedeného lze dodat, že z obsahu spisového materiálu vyplývá neměnná výpověď poškozené v rámci trestního řízení, neboť rozhodné skutečnosti interpretovala po celou dobu shodným způsobem, a to i po delší časové období, přičemž nebyly zjištěny ani jakékoliv skutečnosti nasvědčující snaze obžalovanému v projednávané věci uváděním lživých a nepravdivých tvrzení uškodit, či zhoršit jeho pozici před orgány činnými v trestním řízení, popř. sklony ke zkreslování prožívaných událostí, neboť ty v podstatě shodě popsaly také slyšené dcery.
13. Jestliže okresní soud uzavřel, že v rozsudku popsané a zhodnocené důkazy tvoří ucelený řetězec směřující jednoznačně k závěru o vině obžalovaného, včetně úmyslného zavinění stíhanými trestnými činy, jeho postupu a úvahám nelze ničeho vytknout. Odvolací tvrzení obžalovaného nemohou zvrátit nesporně správná zjištění, neboť okresní soud se věcí zabýval důsledně

Shodu s prvopisem potvrzuje Kateřina Blažková

a dostatečně pečlivě též odůvodnil závěry skutkové i právní, v tomto směru tedy dodržel ustanovení § 125 odst. 1 tr. řádu. Obžalovaný v odvolání polemizuje zejména se způsobem hodnocení provedených důkazů, ovšem jeho argumenty nejsou způsobilé k zásahu odvolacího soudu do předkládaného rozsudku, neboť rovněž z jeho pohledu jsou správnými a důvodnými. K námitkám obžalovaného je nutno uvést, že hodnocení provedených důkazů, které obžalovaný podaným odvoláním napadá, je právem okresního soudu a odvolací soud do tohoto procesu může zasáhnout výhradně za situace, pokud by procesní soud jím provedené důkazy hodnotil v rozporu s jejich obsahem, logicky vadně či vycházel z důkazů, které byly pořízeny nezákonným způsobem (viz usnesení Nejvyššího soudu, sp. zn. 7 Tdo 850/2022). Pečlivé přezkoumání a hodnocení důkazů a skutkových zjištění nalézacím soudem je tedy podstatnou součástí a těžištěm činnosti soudu odvolacího, stále však platí, že pokud jsou zákonně provedené důkazy hodnoceny řádně, nemůže se shora uvedených důvodů odvolací soud do takového postupu okresního soudu nikterak zasáhnout, neboť ve smyslu § 263 odst. 7 tr. řádu je vázán hodnocením důkazů nalézacího soudu s výjimkou těch důkazů, které ve veřejném zasedání sám znovu provede.

14. V tomto směru je možno odkázat na skutkové a právní závěry okresního soudu k části výroku rozsudku v bodech 1. a 2. v jeho odůvodnění pod body 23-25, 27, 29-30, a v bodě 3. v jeho odůvodnění pod body 28 a 31, k nimž není nad rámec uvedeného nezbytně ničeho dodávat. Současně možno konstatovat, že okresní soud splnil povinnost provedené důkazy hodnotit dle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu nejen jednotlivě, jak oproti němu činí obžalovaný ve svém odvolání, ale i jejich souhrnu, kterému předcházelo řádně provedené dokazování a jeho náležité zhodnocení. Naopak je to obžalovaný, který provedené důkazy hodnotí neobjektivně a vytrženě z kontextu způsobem, aby konvenovaly jeho představám o výsledku řízení, aniž by bral v potaz jejich skutečný obsah a celkový souhrn. Zjednodušeně řečeno, zásadní v projednávané věci je, že obžalovaného nemůže zbavit trestní odpovědnosti obhajoba, kterou na svou obranu uvádí, v níž značnou míru zodpovědnosti za své chování vysloveně účelově připisuje poškozené, neboť prokazatelně dlouhodobě souvisle zle (nejčastěji pod vlivem alkoholu) nakládal s osobou jemu blízkou, svou manželkou a matkou svých dětí, žijící s ním ve společné domácnosti, a to v jejich přítomnosti, které ona sama, ale i dcery, vnímala jako těžké příkoří, které se vyznačovalo vyšším stupněm hrubosti a bezcitnosti v konkrétních podobách ve výroku rozsudku prezentovaných skutkových zjištění tak, jak byly zjištěny provedeným dokazováním. Ve vztahu k přečinu ohrožení výchovy dítěte nemůže obžalovaného vyvinít, že k nezletilým mohl mít hezký vztah, což však nevylučuje, že jejich matku pravidelně fyzicky, či verbálními projevy a urážením napadal, a na jejich vývoji a osobnostech ve výroku rozsudku uvedené jednání mohlo zanechat trvale negativní až neodstranitelné následky, popř. též následky na jejich fyzickém a psychickém zdraví (viz porucha řeči dcery S████). V tomto směru nutno zdůraznit, že „závažné porušení povinností pachatele takového přečinu pečovat o dítě nebo jiné důležité povinnosti vyplývající z jeho rodičovské péče“ je třeba spatřovat nejen v porušení zajištění základních potřeb, ale také potřeb směřujících k harmonickému vývoji dítěte, jako zde. V případě přečinu nebezpečného vyhrožování, jehož objektem je v základní skutkové podstatě *zájem na ochraně jednotlivce proti některým závažným výhrůžkám*, jejichž obsahem v projednávané věci byla po uplynutí soudního vykazání obžalovaného ze společného bydliště a jeho návratu do něho mj. výhrůžka zabití poškozené, umocněná vyběhnutím obžalovaného proti ní s nezjištěným předmětem, která v té době již vystupovala v pozici svědkyně v rámci probíhajícího trestního stíhání obžalovaného pro jednání, za které je odsuzován v bodu 1. přezkoumávaného rozsudku, bylo bezesporu takové jednání spolu s verbálními projevy u ní více než způsobilé vzbudit *důvodnou obavu z jeho naplnění, mj. právě v souvislosti s předchozími konáními obžalovaného, výčitkám spojeným s jeho nuceným opuštěním domácnosti a výhrůžkám, že se jí pomstí, jakož i předcházejícím četným násilným jednáním vůči ní*. Odvolací námitky obžalovaného ve vztahu ke skutkovým závěrům okresního soudu tedy obstát nemohou, nejsou přiléhavé stavu

Shodu s prvopisem potvrzuje Kateřina Blažková

věci, ani provedenímu dokazování a je nepochybné, že projednávaný skutek se stal a jeho pachatelem je bez důvodných pochybností v celém rozsahu stíhané trestné činnosti obžalovaný. Jeho jednání vykazuje znaky všech trestných činů, za které je odsuzován a současně nebylo zjištěno, že by byl osobou pro nepřičetnost trestně neodpovědnou, současně trestnost žádného z trestných činů v mezidobí nezanikla.

15. Z nyní odsuzujícího rozsudku vyplývá zjevná logická návaznost mezi provedenými důkazy, jejím hodnocením a učiněnými skutkovými zjištěními na straně jedné a právními závěry nalézacího soudu na straně druhé. Proto také výhrady obžalovaného proti závěru okresního soudu o jeho vině ve všech bodech nemohou mít naději na úspěch. Dospěl-li tedy okresní soud k závěru, že jednání obžalovaného za okolností, které zjistil na základě provedení dokazování a popsal ve skutkových zjištěních, spočívá v tom, že jednak týral osobu blízkou žijící s ním ve společném obydlí a páchal čin po delší dobu, dále že ohrozil rozumový, citový a mravní vývoj svých dětí tím, že závažným způsobem porušil svou důležitou povinnost vyplývající z rodičovské zodpovědnosti a konečně tím, že jinému vyhrožoval těžkou újmou na zdraví takovým způsobem, že to mohlo způsobit důvodnou obavu, spáchal takový čin se zbraní (cokoli, čím je možno učinit útok proti tělu důraznější - § 118 tr. zákoníku) a na svědkovi, odpovídá tento v rozsudku prezentovaným skutkovým zjištěním a současně § 199 odst. 1, 2 písm. d) tr. zákoníku, § 201 odst. 1 písm. d), odst. 3 písm. b) tr. zákoníku a § 353 odst. 1, 2 písm. c), d) tr. zákoníku.
16. S ohledem na obsah podaného odvolání byl krajským soudem přezkoumán i výrok o uloženém trestu, ohledně kterého je třeba konstatovat, že ani zde nebylo shledáno žádné pochybení okresního soudu, které by bylo učiněno v neprospěch obžalovaného.
17. Úvodem lze předeslat, že do výroku o trestu může krajský soud zasáhnout pouze za situace, pokud by zjistil, že uložený trest v přezkoumávané části rozsudku je nepřiměřeným, z hlediska obžalovaného jako jediného odvolatele nepřiměřeně přísným § 258 odst. 1 písm. e) tr. řádu. Takové zjištění však v projednávané věci možno učinit není. Okresní soud správně ukládal úhrnný trest za spáchání tří trestných činů v intencích ustanovení § 199 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku, dle ustanovení, jež se vztahuje na trestný čin nejprísněji trestný, jímž je obžalovaný ohrožen trestní sazbou v rozpětí dvě léta až osm let odnětí svobody. Pokud v tomto směru dospěl k závěru, že přiměřeným trestem z hlediska hodnocení osoby obžalovaného a okolností případu je trest vyměřený v trvání 36 měsíců, rozhodně nepochybil a takový trest nelze posoudit jako nepřiměřeně přísný zvláště, pokud byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 48 měsíců za současného vyslovení dohledu a doplnění povinností podrobit se v průběhu zkušební doby léčení závislosti alkoholu, které není ochranným léčením a absolvovat program psychologického poradenství na zvládnání agresivity, a to vhodně s ohledem na zjevně problematický vztah obžalovaného k alkoholu v případě jeho nadužití a v souvislosti s ním agresivnímu chování vůči okolí. Kombinace výchovného trestu ve spojení s povinnostmi dle § 85 odst. 3 tr. zákoníku je rovněž dle přesvědčení krajského soudu ve svém souhrnu vhodným potrestáním obžalovaného, mající potenciál přispět v budoucnu k jeho nápravě a současně je naprosto žádoucí s ohledem na charakter trestné činnosti, za níž je obžalovaný odsuzován. Obžalovaný vedením řádného života ve zkušební době podmíněného odsouzení a plněním omezujících podmínek může přesvědčit soud, že je schopen vést řádný život, aby se ve zkušební době podmíněného odsouzení následně osvědčil a poté se na něho hledělo, jako by odsouzen nebyl. Druh a výměra podmíněného trestu pak odpovídají zákonným podmínkám vyplývajícím z ustanovení trestního zákoníku a obžalovaného též nikterak nepoškozují, neboť dobře odpovídají okolnostem projednávané trestní věci a jeho osobě. Uložený trest jako celek tedy není nepřiměřeně přísný a je zcela přiléhavý ustanovení § 38, § 39 odst. 1 tr. zákoníku. Rozhodnutí o jeho potrestání se tak nevymyká ani zásadám vyjádřeným Ústavním soudem v nálezu ze dne 10. 9. 2009, sp. zn. III. ÚS 39/09, resp. nálezu ze dne 20. 2. 2002, sp. zn. II. ÚS 213/2000. Proto i zde může zcela odkázat na úvahy okresního soudu vyjádřené v bodě 32 odůvodnění

Shodu s prvopisem potvrzuje Kateřina Blažková

napadeného rozsudku, s nímž se ztotožňuje a může snad jen dodat, že účel trestu trestní zákoník nevymezuje a řešení této otázky je přenecháno teorii trestního práva, lze však dovodit, že účelem trestu je především ochrana společnosti před pachateli trestných činů, zamezení jim v tom, aby znovu spáchali trestný čin a je to i určité výchovné působení na pachatele trestných činů, aby se trestné činnosti již nedopouštěli.

18. Krajský soud dále dodává, že jednání obžalovaného svou intenzitou a dlouhodobostí, jakož i způsobem provedení, kdy konflikty většinou probíhaly v přítomnosti dcer, nadto v rámci fyzických ataků poškozené vůči ní opakovaně použil věci způsobilé učinit útok proti tělu důraznější (viz plastová pistole a blíže nespecifikovaný předmět dne 12. 5. 2025), nezpochybnitelně přesahuje spodní hranici trestnosti běžně se vyskytující u trestných činů skutkové podstaty trestných činů, za které je odsuzován. K tomu je možno dále uvést, že jakkoliv zásadně platí, že každý protiprávní čin, který vykazuje všechny znaky uvedené v trestním zákoníku, je trestným činem (§ 13 odst. 1 tr. zákoníku), tento závěr je však v případě méně závažných trestných činů korigován uplatněním zásady subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odst. 2 tr. zákoníku, podle níž trestní odpovědnost pachatele a trestněprávní důsledky s ní spojené lze uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu. Úvaha o tom, zda jde o čin, který není trestným činem pro nedostatek škodlivosti pro společnost, se zásadně uplatní v případech, ve kterých posuzovaný skutek z hlediska spodní hranice trestnosti neodpovídá běžně se vyskytujícím trestným činům dané skutkové podstaty (k tomu v podrobnostech stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 30. 1. 2013, sp. zn. Tpjn 301/2012, uveřejněné pod č. 26/2013 Sb. rozh. tr.). Kritérium společenské škodlivosti je doplněno principem „ultima ratio“, z něhož vyplývá, že trestní právo má místo pouze tam, kde jiné prostředky z hlediska ochrany práv fyzických a právnických osob jsou vyčerpány, neúčinné nebo nevhodné (k tomu např. nálezy Ústavního soudu ze dne 25. 11. 2003, sp. zn. I. ÚS 558/01, ze dne 8. 11. 2001, sp. zn. IV. ÚS 564/2000, aj.). Při posuzování otázky, zda skutek je či není trestným činem, je třeba postupovat tak, že orgán činný v trestním řízení nejprve provede potřebná zjištění o rozhodných skutkových okolnostech. Dále učiní závěr o tom, zda zjištěné skutkové okolnosti naplňují formální znaky trestného činu, a poté se případně, pokud to přichází v úvahu s ohledem na konkrétní okolnosti, které by mohly nasvědčovat tomu, že posuzovaný čin nedosahuje potřebné míry společenské škodlivosti z hlediska spodní hranice trestní odpovědnosti zvažovaného trestného činu, vypořádá s tím, zda lze uplatnit, s ohledem na zásadu subsidiarity trestní represe a z ní vyplývající princip „ultima ratio“, trestní odpovědnost pachatele (srov. § 12 odst. 2 tr. zákoníku). Trestní odpovědnost je vyloučena tehdy, lze-li uplatněním jiného druhu odpovědnosti dosáhnout splnění všech funkcí vyvození odpovědnosti, tj. splnění cíle reparačního a preventivního, a přitom funkce represivní není v daném případě nezbytná (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 26. 7. 2012, sp. zn. III. ÚS 1148/09). Vztáhnuto na konkrétně posuzovanou věc to poté znamená, že zásada subsidiarity trestní represe nepřicházela v případě obžalovaného do úvahy.
19. Krajský soud z podnětu podaného odvolání přezkoumal též výrok o přiznání náhrady nemajetkové újmy poškozené a dcerám A■■■■■■■■■■, A■■■■■■■■■■, S■■■■■■■■■■ a V■■■■■■■■■■. Dospěl přitom k závěru, že vzhledem ke způsobené újmě na přirozených právech poškozených, je rozhodnutí, pokud se jedná o zvolenou výši správné a korektní, vč. zákonného úroku z prodlení od 22. 11. 2025 do zaplacení, neboť stanovená částka se nejeví nijak nepřiměřenou s ohledem na osobní poměry obžalovaného, který jsou osobou v produktivním věku a zdravou a nelimituje jej žádné objektivní omezení, aby nebyl schopen náhradu nemajetkové újmy poškozeným nahradit. Zvolená výše okresním soudem navíc není nijak nepřiměřená a odpovídá prožitému příkoří poškozené i nezletilých, jakož i vyplývá z příslušných zákonných ustanovení občanského zákoníku, jež okresní soud cituje, a dále též konkrétních negativních dopadů jednání obžalovaného na poškozenou a dcery. V obecné rovině ve smyslu § 2956 zákona č. 89/2012 Sb.

Shodu s prvopisem potvrzuje Kateřina Blažková

v platném znění (občanský zákoník) platí, že vznikne-li škůdci povinnost odčinit člověku újmu na jeho přirozeném právu chráněném ustanoveními první části tohoto zákona, nahradí škodu i nemajetkovou újmu, kterou tím způsobil; jako nemajetkovou újmu odčiní i způsobené duševní útrapy. Podle § 2957 občanského zákoníku musí být způsob a výše přiměřeného zadostiučnění určeny tak, aby byly odčiněny i okolnosti zvláštního zřetele hodné. Jimi jsou úmyslné způsobení újmy, zvláště pak např. zneužitím závislosti poškozeného na škůdci, apod. Otázka míry zavinění původce zásahu je pro stanovení výše peněžité náhrady zásadním způsobem spoluurčující a bezpochyby je i jedním z klíčových hledisek pro navýšení této náhrady. Odpovídá to i základnímu smyslu peněžité náhrady, tj. smyslu satisfakčnímu, neboť potřeba finanční satisfakce narůstá v přímé úměře s mírou zavinění původce zásahu – vyšší mírou zavinění je vždy neoprávněnost zásahu do osobnostních práv zesílena. V tomto směru lze dojít k závěru, že v případě zlého úmyslu (záměru) na straně původce neoprávněného zásahu by měl soud svůj odsudek nad tímto společensky i právně zvláště odsouzeníhodným chováním vyjádřit právě citelným určením výše peněžitého zadostiučnění (srov. ÚS I. ÚS 1586/09). Silnější odsudek si dle zákonodárce zaslouží zejména případy, je-li újma způsobena vědomě a člověku, který je na škůdci závislý (např. z důvodu věku, duševní poruchy apod.) – viz Hulmák, M. a kol.: Občanský zákoník VI. Závazkové právo. Zvláštní část (§ 2055–3014). Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, s. 1702.

20. V ostatních podrobnostech pak krajský soud může, jak naznačil již výše, odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku, a to i s poukazem na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 8. 2025, č. j. 6 Tdo 405/2025-622, neboť ani dle judikatury Ústavního soudu není v rozporu s požadavky spravedlivého procesu, pokud odvolací soud po dostatečném přezkoumání napadeného rozhodnutí, v situaci, kdy se závěry soudu I. stupně souhlasí, na tyto zcela nebo z části ve svém rozhodnutí odkáže. Byť částí práva na spravedlivý proces je požadavek na dostatečné odůvodnění rozhodnutí soudu, nelze jej interpretovat v podobě povinnosti soudu uvést ve svém rozhodnutí detailní odpověď na každý argument obviněného (viz usnesení ÚS sp. zn. III. ÚS 795/21). Ostatně také dle judikatury ESLP povinnost řádně odůvodnit rozhodnutí znamená, že aniž by byla vyžadována podrobná odpověď na každý argument předložený v opravném prostředku, strany soudního řízení mohou očekávat, že dostanou konkrétní a výslovnou odpověď na námitky, které jsou zásadní pro výsledek řízení (viz rozsudek velkého senátu ze dne 11. 7. 2017, Moreira Ferreira proti Portugalsku, č. 19867/12, bod 84, rozsudek ze dne 17. 4. 2018, Cihangir Yıldız proti Turecku, č. 39407/03, bod 42, nebo rozsudek ze dne 29. 1. 2019, Orlen Lietuva Ltd. Proti Litvě, č. 45849/13, bod 82).
21. Lze tedy shrnout, že rozhodnutí okresního soudu bylo krajským soudem v předložené podobě shledáno správným a zákonným, nebyly zjištěny žádné vady učiněné v neprospěch obžalovaného, a proto bylo jeho odvolání podle § 256 tr. řádu jako nedůvodné zamítnuto.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** další **řádný** opravný prostředek **přípustný**.

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **dovolání** k Nejvyššímu soudu, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti němuž dovolání směřuje, podáním u soudu, který ve věci rozhodl v I. stupni. Dovolání lze podat pouze z důvodů uvedených v § 265b tr. řádu. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch či v neprospěch obviněného, obviněný pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání za dovolání nepovažuje, byť by takto bylo označeno.

Praha 18. března 2026

JUDr. Tomáš Jureček v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Kateřina Blažková